

er Hukommelseskunster, men i mindre Grad Videnskabsdyrker, der absolut faaar sig bedst til denne Examen. Det er ganske vist uheldigt, og det fører til, at den Studerende henviſes ſaameget til Manuduktører og ikke i ſaa høj Grad behøver at beſtjæftige ſig med Profeſorernes Forelæſninger, undtagen naar man nødvendigviſ ſkal være tilſiede. Der bliver ogſaa Klaget over Forelæſningerne af Profeſorerne, at diſſe ſkulle være Diktatorforelæſninger, det ere de imidlertid kun for en ringe Grad nu, enten ere de trykte eller forellige autograferede eller heftograferede; men alligevel, den Mangel bliver tilbage ved denne Underviſning, der kan ikke være nogen ſtærk videnskabelig Paavirkning fra Profeſorerne paa de Studerende. Dette viſer ſig paa mange Punkter herhjemme hos os, ſ. Ex. gjennem den juridiſke Literaturs uhyre ſparſomme Udviſning her i Landet. Naar man undtager, hvad der præſteres af de fremragende Videnskabsmænd, der ere Univerſitetsprofeſorer, ſaa er det meget ſjældent, at den yngre Slægt af Studerende eller Kandidater kommer til at give noget Bidrag til den juridiſke Literatur. Naar de tage en juridiſk Bog i Haanden, er det den rene Examenſlæſning, ſom de begynde, og denne ſluttes fiørt med den tagne Examen; de komme ingeniſinde til et virkelig videnskabeligt Stadium af den juridiſke Videnskab. Naar de have taget Examen, maa de ſøge Beſtjæftigſe for at tjene Brødet og have da ikke Tid til videnskabelig Dyrkning. Det er kun i enkelte Tilfælde, naar de blive iſtand til at foretage Stipendiereiſer, at de paa nogen Maade kunne dyrke Videnskab. Stulde det ikke kunne tænkes, at der kunde ſte en Omordning af denne Examen? Det er meget vanſeligt for den Iſteſaglyndige at udtale, hvorved det ſkulde ſte, men jeg ſkal kortelig antyde, hvorledes Forſjellige have tænkt ſig det ordnet. Man kunde ſ. Ex. tænke ſig, at det poſitive Stoff, ſom det var nødvendigt at tilegne ſig til den og den Examen — idet der paa den anden Side overlodes en vis Plads til ſelvſtændigt Studium — indeholdtes i Haandbøger og Lærebøger, ſom de Studerende ſaa ſkulde lære udenad ſom en Katekiſmus ſ. Ex., og at man ſaa indrettede Examen ſaaledes ſom ved Magiſterkonferents: Man forelagde Kandidaten en ſtørre Opgave til Beſvarelſe med Lov til at benytte alle mulige videnskabelige Hjalpefilber, og den ſkulde beſvares i en Tid af ſ. Ex. 6 Uger; hvis det kunde være Tilfældet, havde man paa den ene Side tilſtrækkeligt Beviſ for, at de Studerende havde tilegnet ſig de nødvendige poſitive Kundſkaber, men paa den anden Side fik man ogſaa et Beviſ for, at de vare gaade frem i ſelve Videnskab og havde tilegnet ſig den. Hvis Sligt kunde blive realiferet, vilde der vindes paa mange Punkter og da ogſaa dette, at Profeſorerne ikke mere behøvede at holde ſig ſaa ſtrengt indenfor de ſaſſatte Discipliner. Der kunde holdes friere Foredrag fra Univerſitetslærernes

Side, Foredrag, ſom kunde virke vækkende paa de Studerende, ſaa at de kunde blive beſjendte med de forſjellige Videnskabsgrene, ſom de kunde faae Lyſt til at behandle ſelvſtændig. Jeg veed ikke, om den Form, jeg har nævnt, vilde være praktiſt, men ſikkert er det, at ſaaledes ſom den juridiſke Videnskab for Diebliffet doceres ved Univerſitetet, er den ikke meget vækkende og begeiſtrende for de unge Mænd, den doceres ſom en temmelig tvungen Udenadſlæſning.

Jeg tror allerede, at diſſe Bemærkninger have ført temmelig vidt, og jeg ſkal derfor ſlutte med kun at ſige et Par Ord endnu om ſelve den Sag, ſom vi her have for. Der er, ſaa vidt jeg hufter, ogſaa af den ærede Ordfører (Holſteins-Vedreborg) ſelv ſlaaet paa, at dette Forſlag til Beſlutning, her foreligger, fra en vis Side beſtrages ſom ſjendſt imod Univerſitetet, og at man har Lyſt til at betegne alle Forſøg ſom gjøres udenfor ſelve Univerſitetets aſſutne Kredſ, og hvorigjennem man ſøger at komme ind paa en Omordning eller en Forandring af dette, ſom ſjendſte imod og rettede imod Univerſitetet. Dette ſynes mig nu at være overmaade uimeligt. Jeg kan ikke paa nogen Maade tro — hvad jo ſaa hyppig ſiges —, at Folkpartiet her i Landet ſkulde være ſjendſlig ſtemt imod Videnskab. Ganſte viſt ſer man, at dette beſtændig bliver hævdet fra et viſt Parti Side, ſom da ſamtidig erklærer, at det har forpagtet al Kjerlighed til Kunſt og Videnskab, men man ſer dog ikke Noget til, at denne Kjerlighed har ſat ſaa ſærdeles ſtore Mindesmærker. Jeg vil nu for mit Vedkommende ſige, at hvis jeg noget Diebliff troede, at det Parti, ſom jeg har den Ære at høre til, var ſjendſt imod Videnskab, ſaa vilde jeg i ſamme Diebliff have ophørt at tilhøre dette Parti. Jeg tror imidlertid, at dette er Noget, ſom ikke foreligger. Jeg tror, at der kan yttes og viſes Kjerlighed imod Univerſitetet paa forſjellige Maader, og at denne Kjerlighed ikke alene viſes derved, at man giver de nødvendige Penge til Univerſitetet, men det forekommer mig dog, at det er iſær, naar dette Punkt omhandles, at der forlanges Kjerlighed til Univerſitetet. Jeg er ſjender, at det er nødvendigt, at Univerſitetet faar de Pengemidler, ſom ere nødvendige til Videnskabens Lærv, og jeg vil for mit Vedkommende ſtrække mig meget vidt paa dette Omraade; men naar et ſaadant Spørgſmaal foreligger ſom det, om Univerſitetet ſkal have Sørfornue eller ikke, ſaa forekommer dette mig at være overmaade uintereſſant. Det Afgjørende er jo det, at Univerſitetet faar Penge, men paa hvilken Maade det faar dem, ſynes mig ikke at have nogen Betydning. Jeg kan ikke forſtaa, at det kan have nogen Betydning, om Pengene tages af en ſærlig Skuffe eller ikke. Jeg kan huſke, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds anførte ſiøft, at det var godt, at Univerſitetet havde en